

Legea nr.200/2006 privind constituirea și utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale

Data intrării în vigoare:

01 Ianuarie 2007

Forma actualizată valabilă la data de:

05 Noiembrie 2018

Forma consolidată a LEGII nr. 200 din 22 mai 2006, publicate în MONITORUL OFICIAL nr. 453 din 25 mai 2006, la data de 05 Noiembrie 2018 este realizată prin includerea tuturor modificărilor și completărilor aduse de: RECTIFICAREA nr. 200 din 22 mai 2006; LEGEA nr. 487 din 27 decembrie 2006; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 91 din 26 septembrie 2007; LEGEA nr. 387 din 31 decembrie 2007; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 226 din 30 decembrie 2008; ORDONANȚA nr. 19 din 18 august 2010; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 117 din 23 decembrie 2010; LEGEA nr. 287 din 28 decembrie 2010; ORDONANȚA nr. 14 din 23 august 2012; ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 95 din 6 decembrie 2017; LEGEA nr. 127 din 11 iunie 2018.

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAP. I

Dispoziții generale

ART. 1

Prevederile prezentei legi reglementează condițiile privind constituirea, gestionarea, utilizarea și controlul Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, denumit în continuare Fondul de garantare.

ART. 2

Din Fondul de garantare se asigură plata creanțelor salariale ce rezultă din contractele individuale de muncă și din contractele colective de muncă încheiate de salariați cu angajatorii împotriva cărora au fost pronunțate hotărâri judecătorești definitive de deschidere a procedurii insolvenței și față de care a fost dispusă măsura ridicării totale sau parțiale a dreptului de administrare, denumiți în continuare angajatori în stare de insolvență.

ART. 3

Constituirea, gestionarea și utilizarea Fondului de garantare are la baza următoarele principii:

- a) principiul contributivității, conform căruia Fondul de garantare se constituie prin distribuirea din contribuția asiguratorie pentru muncă datorată de angajatori la bugetul de stat a cotei prevăzute la art. 220⁶ alin. (4) lit. a) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;
- b) principiul obligativității, potrivit căruia angajatorii au, conform legii, obligația de a participa la constituirea Fondului de garantare, prin plata contribuției asiguratorie pentru muncă prevăzute la art. 220³ din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare;
- c) principiul repartiției, pe baza căruia fondul realizat se redistribuie pentru plata drepturilor salariale datorate de angajatorii în stare de insolvență;
- d) universalitatea obligației de plată a creanțelor salariale, indiferent de îndeplinirea sau neîndeplinirea obligației de contribuție a angajatorilor;
- e) Fondul de garantare este independent de resursele gestionate de instituția de administrare;
- f) Fondul de garantare nu poate face obiectul măsurilor asiguratorii sau al executării silite.

ART. 4

În sensul prevederilor prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

- a) angajator - persoana fizică sau persoana juridică ce poate să angajeze forță de muncă pe bază de contract individual de muncă sau raport de muncă, în condițiile legii;
- b) angajator transnațional - angajatorul persoana fizică sau juridică ce desfășoară activități pe teritoriul României și cel puțin pe al unui alt stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European;
- c) salariat - persoana fizică ce prestează muncă pentru și sub autoritatea unui angajator, în temeiul unui contract individual de muncă încheiat pentru normă întreagă sau cu timp parțial ori al unui contract de muncă la domiciliu, contract de muncă temporară sau de ucenicie la locul de muncă, indiferent de durata acestora;
- d) creanțe salariale - drepturile salariale și alte drepturi bănești datorate și neplătite salariatului, care au fost stabilite în contractul individual de muncă și/sau în contractul colectiv de muncă.

CAP. II

Constituirea Fondului de garantare

ART. 5

(1) Resursele financiare ale Fondului de garantare se constituie din:

- a) sumele care se distribuie Fondului de garantare, conform art. 220⁶ alin. (4) lit. a) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, din contribuția asiguratorie pentru muncă;

- b) venituri reprezentând dobânzi, majorări de întârziere pentru neachitarea în termenul de plată a contribuției la Fondul de garantare, precum și din alte sume provenite din surse admise de lege;
- c) sume provenite din recuperarea debitelor create în condițiile prezentei legi, altele decât cele provenind din contribuțiile la Fondul de garantare.
- (2) Resursele financiare constituite potrivit prevederilor alin. (1) se prevăd distinct la partea de venituri a bugetului asigurărilor pentru șomaj.
- (3) Resursele financiare constituite potrivit alin. (1) sunt destinate în exclusivitate pentru finanțarea categoriilor de creanțe salariale prevăzute de prezenta lege, precum și pentru finanțarea cheltuielilor de gestionare a Fondului de garantare.
- (4) Cheltuielile pentru finanțarea categoriilor de creanțe salariale prevăzute de prezenta lege, precum și pentru finanțarea cheltuielilor de gestionare a Fondului de garantare se prevăd distinct la partea de cheltuieli a bugetului asigurărilor pentru șomaj.
- (5) În cazul în care veniturile Fondului de garantare depășesc cheltuielile efectuate potrivit prevederilor prezentei legi, excedentele anuale rezultate se reportează în anul următor și se pot utiliza pentru finanțarea cheltuielilor prevăzute la art. 13 alin. (1).
- (6) Eventualele deficite înregistrate în situația în care veniturile sunt depășite de cheltuielile Fondului de garantare se acoperă din disponibilitățile înregistrate în anii precedenți.
- ART. 6**
- (1) Execuția de casă a sumelor aferente Fondului de garantare se realizează prin Trezoreria Statului.
- (2) Disponibilitățile financiare ale Fondului de garantare se pastrează la Trezoreria Statului și sunt purtătoare de dobânzi.
- ART. 7**
- Angajatorii au obligația de a plăti, potrivit prevederilor Legii nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, contribuția asiguratorie pentru muncă.
- ART. 8**
- Angajatorii au obligația să depună declarația prevăzută la art. 147 alin. (1) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, potrivit prevederilor acestei legi.
- ART. 9**
- (1) Activitatea privind înregistrarea fiscală, declararea, stabilirea, verificarea, colectarea și soluționarea contestațiilor pentru contribuția asiguratorie pentru muncă se realizează de organul fiscal central definit conform Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.
- (2) Din sumele realizate din activitatea de colectare a contribuției asiguratorie pentru muncă prevăzută la alin. (1) se distribuie la Fondul de garantare cota prevăzută la art. 220⁶ alin. (4) lit. a) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

CAP. III

Gestionarea Fondului de garantare

ART. 10

Gestionarea Fondului de garantare se face de Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, prin agențiile pentru ocuparea forței de muncă județene și a municipiului București, denumite în continuare agenții teritoriale.

ART. 11

În gestionarea Fondului de garantare agențiile teritoriale au următoarele atribuții:

- a) primesc, examinează și soluționează cererile privind plata creanțelor salariale ce rezultă din contractele individuale de muncă și/sau contractele colective de muncă;
- b) stabilesc cuantumul creanțelor salariale convenite salariaților și efectuează plata acestora;
- c) recuperează debitele create în condițiile prezentei legi, altele decât cele provenind din contribuțiile la Fondul de garantare;
- d) reprezintă interesele Fondului de garantare în relațiile cu instituțiile administrației publice centrale și locale, instanțele judecătorești, societăți sau organizații;
- e) efectuează schimbul de informații cu instituțiile competente din statele membre ale Uniunii Europene sau ale Spațiului Economic European.

ART. 12

Cheltuielile de gestionare se suportă din resursele Fondului de garantare, în limita a 5% din venituri, în condițiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

CAP. IV

Utilizarea Fondului de garantare

ART. 13

- (1) Din resursele Fondului de garantare se suportă, în limitele și în condițiile prevăzute în prezentul capitol, următoarele categorii de creanțe salariale:
- a) salariile restante;

b) compensațiile bănești restante, datorate de angajatori pentru concediul de odihnă neefectuat de salariați, dar numai pentru maximum un an de muncă;

c) plățile compensatorii restante, în cuantumul stabilit în contractul colectiv de muncă și/sau în contractul individual de muncă, în cazul încetării raporturilor de muncă;

d) compensațiile restante pe care angajatorii au obligația de a le plăti, potrivit contractului colectiv de muncă și/sau contractului individual de muncă, în cazul accidentelor de muncă sau al bolilor profesionale;

e) indemnizațiile restante, pe care angajatorii au obligația, potrivit legii, de a le plăti pe durata întreruperii temporare a activității.

(2) Din Fondul de garantare nu se suportă contribuțiile sociale datorate de angajatorii în stare de insolvență.

ART. 14

(1) Suma totală a creanțelor salariale suportate din Fondul de garantare nu poate depăși cuantumul a 3 salarii medii brute pe economie pentru fiecare salariat.

(2) Salariul avut în vedere la alin. (1) este salariul mediu brut pe economie comunicat de Institutul Național de Statistică în luna în care s-a deschis procedura insolvenței.

ART. 15

(1) Creanțele salariale prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. a), c), d) și e) se suportă pentru o perioadă de 3 luni calendaristice.

(2) Perioada prevăzută la alin. (1) este perioada anterioară datei la care se solicită acordarea drepturilor și precedă sau succede datei deschiderii procedurii insolvenței.

(3) O altă solicitare privind plata creanțelor salariale poate fi făcută numai dacă perioada prevăzută la alin. (2) este mai mică de 3 luni.

ART. 16

Creanțele izvorâte din raporturi de muncă, plătite în cazul falimentului, potrivit legislației în vigoare, se diminuează cu sumele achitate din Fondul de garantare.

ART. 17

În situația în care se pronunță închiderea procedurii de insolvență, ca urmare a redresării angajatorilor, aceștia sunt obligați să restituie sumele suportate din Fondul de garantare, în termen de 6 luni de la pronunțarea hotărârii de închidere a procedurii.

ART. 18

Hotărârea de închidere a procedurii va fi notificată de îndată de judecătorul-sindic agenției teritoriale de ocupare a forței de muncă în a cărei rază se află sediul, domiciliul sau reședința angajatorului.

ART. 19

(1) Stabilirea cuantumului creanțelor salariale cuvenite salariaților și efectuarea plății acestora se realizează de agențiile teritoriale, la cererea scrisă a administratorului sau lichidatorului angajatorului în stare de insolvență.

(2) Agenția teritorială poate proceda la stabilirea cuantumului creanțelor salariale cuvenite salariaților și la efectuarea plății acestora și în baza cererii formulate de către salariații angajatorului în stare de insolvență sau de organizațiile legal constituite ce reprezintă interesele acestora.

(3) Cererile prevăzute la alin. (1) și (2) vor fi însoțite de documente care să ateste că împotriva angajatorului a fost pronunțată o hotărâre judecătorească definitivă de deschidere a procedurii insolvenței și a fost dispusă măsura ridicării totale sau parțiale a dreptului de administrare.

(4) Înainte de a se adresa agenției teritoriale, salariații sau organizațiile legal constituite ce reprezintă interesele acestora trebuie să notifice în scris administratorul sau lichidatorul angajatorului în stare de insolvență, în vederea efectuării demersurilor necesare pentru plata creanțelor salariale potrivit alin. (1). O copie a notificării se va atașa la cererea adresată agenției teritoriale, potrivit alin. (2).

ART. 20

(1) În cazul angajatorului transnațional în stare de insolvență, stabilirea cuantumului creanțelor salariale cuvenite salariaților care prestează în mod obișnuit muncă pe teritoriul României și efectuarea plății acestora se realizează de agenția teritorială în a cărei rază își desfășoară activitatea salariații.

(2) La stabilirea stării de insolvență se ia în considerare hotărârea pronunțată de autoritatea competentă dintr-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European, prin care se deschide procedura sau, după caz, prin care se constată că nu există bunuri în averea debitorului sau că sunt insuficiente pentru a justifica deschiderea procedurii insolvenței și se pronunță radierea acestuia din registrul în care este înmatriculat.

ART. 21

(1) În situația în care, în urma examinării documentelor prevăzute la art. 19 alin. (1) și (3), se constată îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 2, agenția teritorială emite dispoziția privind stabilirea cuantumului creanțelor salariale suportate din Fondul de garantare pentru salariații angajatorului în stare de insolvență.

(2) Dispoziția prevăzută la alin. (1) se comunică administratorului sau lichidatorului angajatorului în stare de insolvență și constituie titlu de creanță, care devine titlu executoriu la data la care expiră termenul de plată, în situația prevăzută la art. 17.

(3) În cazul în care se constată că angajatorul nu îndeplinește condițiile prevăzute la art. 2, cererea prevăzută la art. 19 alin. (1) se respinge, prin dispoziția motivată a agenției teritoriale, care se comunică persoanelor prevăzute la art. 19.

ART. 22

(1) În cazul în care angajatorii aflați în situația prevăzută la art. 17 nu restituie de bunăvoie sumele suportate din Fondul de garantare, agențiile teritoriale vor proceda la acțiuni de executare silită.

(2) Debitele create prin nerespectarea de către angajatorii prevăzuți la art. 17 a obligației de restituire a sumelor suportate din Fondul de garantare se recuperează de la aceștia în temeiul dispoziției prevăzute la art. 21 alin. (1).

(3) Activitatea de îndeplinire a măsurilor asiguratorii, precum și de efectuare a executării silite a debitelor prevăzute la alin. (2) se realizează potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, de către personalul de specialitate din cadrul agențiilor pentru ocuparea forței de muncă, desemnat prin dispoziții ale directorilor executivi.

CAP. V

Sanctiuni

ART. 23

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

- a) necomunicarea datelor și informațiilor solicitate în scris de agențiile teritoriale, pentru îndeplinirea atribuțiilor prevăzute de prezenta lege;
- b) comunicarea de date și informații incomplete sau eronate.

(2) Prevederile alin. (1) se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 24

Contravențiile prevăzute la art. 23 alin. (1) se sancționează după cum urmează:

- a) cu amendă de la 1.000 lei (RON) la 3.000 lei (RON), cea prevăzută la lit. a);
- b) cu amendă de la 5.000 lei (RON) la 10.000 lei (RON), cea prevăzută la lit. b).

ART. 25

Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor prevăzute la art. 23 alin. (1) și, respectiv, la art. 24 se realizează de organele de control ale agențiilor teritoriale.

ART. 26

Dispozițiile referitoare la stabilirea și sancționarea contravențiilor se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 27

Sumele încasate din amenzile contravenționale aplicate conform prezentei legi se fac venit la bugetul de stat.

ART. 28

Litigiile privind aplicarea prevederilor prezentei legi se soluționează de instanțele judecătorești competente, potrivit legii.

CAP. VI

Dispoziții finale

ART. 29

(1) Dispozițiile prezentei legi intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.

(2) Beneficiază de prevederile prezentei legi salariații angajatorilor pentru care starea de insolvență intervine după data de 1 ianuarie 2007.

(3) Sumele necesare pentru plata creanțelor salariale prevăzute la art. 13, precum și cheltuielile de gestionare a Fondului de garantare se suportă pentru anul 2007 din subvenția acordată de la bugetul de stat către bugetul asigurărilor pentru șomaj.

ART. 30

În termen de 90 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, Guvernul va aproba normele metodologice de aplicare a acesteia.

Prezenta lege transpune:

- Directiva Consiliului nr. 80/987/CEE privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la protecția salariaților în cazul insolvenței angajatorului, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE), seria L, nr. 283 din 28 octombrie 1980, cu modificările aduse prin Directiva Parlamentului European și a Consiliului nr. 2002/74/CE, publicată în Jurnalul Oficial, seria L, nr. 270 din 8 octombrie 2002;

- prevederile art. 1 din Directiva (UE) 2015/1794 a Parlamentului European și a Consiliului din 6 octombrie 2015 de modificare a directivelor 2008/94/CE, 2009/38/CE și 2002/14/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a directivelor 98/59/CE și 2001/23/CE ale Consiliului, în ceea ce privește navigatorii, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, nr. 263 din 8 octombrie 2015.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 22 mai 2006.

Nr. 200.
